

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

INTENCIONS

LA VERGÈ BÈLLICA

Amb la monarquia—catòlica, sotmesa a Roma i amiga de la gent de sotana—, no hi havien aparicions de Verges. Cosa veritablement llastimosa, perquè hauria acabat de donar el to medieval a la monarquia.

Ha estat necessària la República per a fer possibles les aparicions de la Verge. Cosa un xic incongruent i absurda, car la República és civilització. Cap home d'una cultura mitja, cap home d'uns certs coneixements científics—un xic de química i de física—, no pot creure en aquestes carallades d'aparicions de sants.

A Espanya, d'ençà que ha caigut la monarquia, precisament d'ençà que ha caigut la monarquia, sovintegen les aparicions de la Verge. La Verge, amb les seves visites, ens està demostrant una simpatia inefable. Es cert, però, que nosaltres també hem sabut correspondre: mentre el poble moria de fam, cobriem de joies la Verge de Montserrat, la del Pilar, la de Guadalupe. I val a dir-ho, les Verges espanyoles sempre han tingut més fama que les estrangeres: la de Kazan, la de Lourdes, de competència perillosa. Una fama ben merescuda, car en això dels miracles no hi ha ningú que ens passi la mà per la cara. Hi tenim la mà trencada, en això dels miracles. Tenim sants que guareixen més que els metges, Cristos que suen plorin, i els creixen les ungles i els cabells i les Verges que apareixen als turistes. No ens podem queixar.

I no ens queixem pas. No ens queixem, perquè hi hem trobat una explicació. Aquesta: entre convents, esglésies, capelles, ermites i monestirs, a Espanya hi ha 177.306 llocs on hom diu missa. Sabeu, en canvi, quantes escoles de primeres lletres hi ha a Espanya? 27.000!

Es natural, doncs, és lògic, que s'aparegui la Verge, i els sants guareixin més que els metges, i els Cristos suïn, plorin, i els creixin les ungles i els cabells.

El pare Claret, confessor d'Isabel II, al qual ara volen canonitzar, diu en el seu Catecisme explicat: "Ves ese sol que sale con tanta majestad todas las mañanas; que se adelanta con tanta prisa hasta el mediodía

y que por la tarde se precipita al foyente para salir de nuevo al día siguiente? Cuàn hermoso es! Cuàn obediente a las órdenes de su Creador, que le ha señalado su carrera!..." Sí, no us fan pampallugues els vlls: hi ha hagut un home prou incult, prou ignorant, per dir semblant animalada. I, en premi a la seva incultura i a la seva ignorància, el volen fer sant, el volen canonitzar. Es veu que per a ésser sant, no cal massa intel·ligència.

Heu-vos aquí perquè s'apareix la Verge, perquè als Cristos els creixen els cabells i les ungles i plorin i suen.

En el Syllabus de Pius IX, article 80, hom llegeix: Anatematitzat sia tot aquell que digui que el Pontífex romà pot reconciliar-se i estar d'acord amb el progrés, el liberalisme i la civilització moderna."

Tot un pontífex, a l'altura d'un capellà de bosc, ignorant i salvatge! Podria dir ara que tots els capellans són iguals, que tots són una colla de bèsties. Però, no: n'hi ha d'intel·ligents que s'avergonyeixen d'aquests miracles i aquestes paraules.

En aquests miracles, d'una banda, no hi ha més que histerisme, ignorància i superstició; d'una altra, mala fe, bèl·lic esperit de discòrdia i afany de lucre. Car no oblidem que l'Església viu de la ignorància i l'histerisme.

Fixeu-vos—per veure aquesta mala fe, aquest bèl·lic esperit de discòrdia—que la Verge fa les aparicions en un poblet del nord d'Espanya—focus del bascotrogoditisme de la clergialla de trabuc i punyal—, i en un poblet de la província de Toledo—feu del fanàtic i repugnant cardenal Segura—. El fet en

si, és prou significatiu. Els capellans de punyal i trabuc tenen poc a veure amb Jesús, que predicava la pau, l'amor i el perdó.

Els creuen més a Sant Alfons Maria de Ligorio, que diu, en la "Teologia Moral":

—Es permès matar un innocent?

—Sí, si Déu ho vol, perquè totes les vides pertanyen al Senyor.

Nosaltres confessem que els sants guerrers, els d'esperit bèl·lic, no ens fan gaire gràcia. Som més amics de Sant Francesc d'Assís que de Sant Jordi, que mata l'aranya, i de Sant Jaume, que matava alarbs. Tampoc la Verge del Pilar no és de la nostra devoció, perquè quiere ser capitana de la tropa aragonesa.

Per això, aquesta Verge de les aparicions a Ezquioga i a Guadamur, que s'ha aparegut a una multitud histèrica i poc menys que analfabeta, la veiem no com la dolorosa mare de Jesús—la de Paül Claudel, la de Francis Jammes, la de Maeterlink—, sinó armada d'un trabuc, d'una star i una metralladora, i voltada d'angelets monàrquics que li carreguen l'arsenal.

Lluís CAPDEVILA

Opinions que no ens fan gràcia

Alguns diputats han opinat sobre les responsabilitats. I ens hauria plagut més, per dir ço que han dit, que haguessin callat.

El senyor de Madariaga ha dit que "el problema de las responsabilidades ya no interesa a ningún español".

I el senyor de Unamuno, que tan poca gràcia ens fa d'un temps ençà, diu que "al pueblo no le interesa ya, en lo más mínimo, el problema de las responsabilidades. Fué una bandera de combate para hacer la Revolución; pero, ocurrido el destronamiento, es algo ficticio y superpuesto, que carece de realidad".

I Ortega i Gasset (J.), referint-se al famós debat de les responsabilitats, ha dit: "La discusión ha sido falsa. Se ha acometido a un enemigo inexistente..."

Aquests intellectuals potser en faran un gra massa. Aquests intellectuals, si han de servir així la República, valdria més que se'n tornessin a casa. Amb la incongruència i l'absurd, farem poca feina.

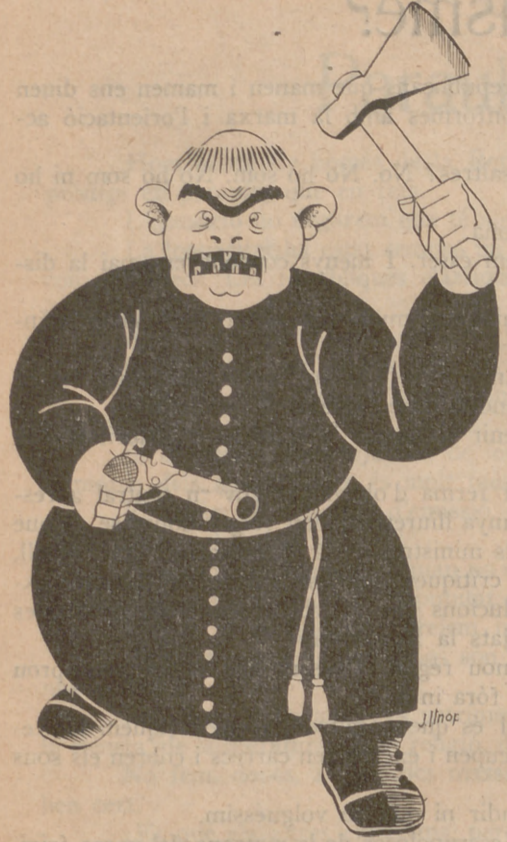
Amb Unamuno, que és una mena de pallasso empeltat de mussol, ja en teníem ben bé prou.

No calia que s'hi missin Madariaga i Ortega i Gasset.

Política d'altura

Lerroux. — Volem la pau interior i exterior.
Briand. — Mentre Maura sigui Ministre, això em sembla difícil.

L'espirit de l'Evangeli

—L'amor i la misericòrdia estan amb nosaltres!

—que no podran pagar les tarifes d'autobusos i tramvies i taxis —hauran d'anar a peu.

Hem sabut que el rector de Betlem ha donat dues-centes pessetes pels policies ferits els dies de la passada vaga general.

I pels obrers ferits? I pels obrers vaguistes, quantes n'ha donat, el rector de Betlem?

¿Quina diferència hi ha entre un policia i un obrer?

Que el policia cobra per matar, i l'obrer s'ha de deixar matar de franc.

Que ho sàpiga el rector de Betlem.

L'ex-rei diu que "confia en la justícia del poble".

Doncs sí hi confia, que vingui!

Es més que sospitosa l'amistat del govern amb el Nunci i l'assiduitat del Nunci a les sessions del Congrés.

No anirem bé fins que desaparegui aquesta pudoreta de capellà que avui fa la República.

Si s'ha processat els generals que col·laboraren amb la dictadura, també s'hauria de processar Largo Caballero, avui ministre de la República i ahir conseller d'Estat de la dictadura.

La República té el deure de fer-nos conèixer tots els negocis bruts de l'ex-rei.

Però, per ara, no ho fa. Ni ho deura fer.

"El Socialista" s'atreveix, amb una manca absoluta de dignitat i vergonya, a titllar la dictadura de "grosera, soez, corruptora e immoral..."

Home, per Déu, que es molestarà Largo Caballero!

El senyor Lluís Cordero és president de la Diputació de Huelva i cobra per aquest càrrec nou mil pessetes; és diputat, i en cobra dotze mil. I té un altre càrrec, que li donà Martínez Anido, pel qual en cobra sis mil més.

De Corderos així n'és plena la República. (A Barcelona en tenim alguns que ja us els anirem dient).

Per això anem tan bé!

La República dona trenta mil pessetes i cotxe a Millan de Priego, ex-policia de l'ex-rei.

Sí, és clar!

Quanta incomprensió!..

Amb motiu de la passada vaga general que es va produir a Barcelona aquests darrers dies, s'ha palesat una vegada més la gran incomprensió de certs polítics dits esquerrans, i la de tota la Premsa republicana envers els problemes psicològics o d'ordre sentimental que són carn viva en els medis obrers, o sigui en els Sindicats afectes a la Confederació.

Salvant comptades i honroses excepcions — Macià, Samblancat, Jiménez, etc. —, els polítics esquerrans — dels dretistes ni cal fer-ne esment —, en ocupar-se dels esdeveniments que comentem, s'han comportat com uns perfectes ultraconservadors... de la República, a la qual, en aquest cas concret, ningú no ha pretès atacar.

Si cada cop que els obrers ens veiem precisats a provocar un moviment de justificada protesta per recabar uns drets de ciutadania — massa sovint conculcats — que dins la República deuriem ésser intangibles, com són l'absolut respecte a la lliure emissió del pensament, a la inviolable personalitat humana, aleshores sovint els obrers lluitarem "contra la seguretat de la República".

Però, entenem-nos, senyors! Si aquests drets de ciutadania han estat conculcats per qui precisament deuria vetllar pels furs individuals i col·lectius; si amb un manifest partidisme de classe s'ofega i es persegueix els qui aixequen virilment la seva veu de protesta contra determinats abusius privilegis assolits subrepticament en el període d'anormalitat dictatorial, ¿com es pot condemnar sistemàticament les víctimes d'aquests privilegis indignes, en nom d'un ordre que no existeix, i, en canvi, silenciar els atropells dels victimaris i de llurs lacais?

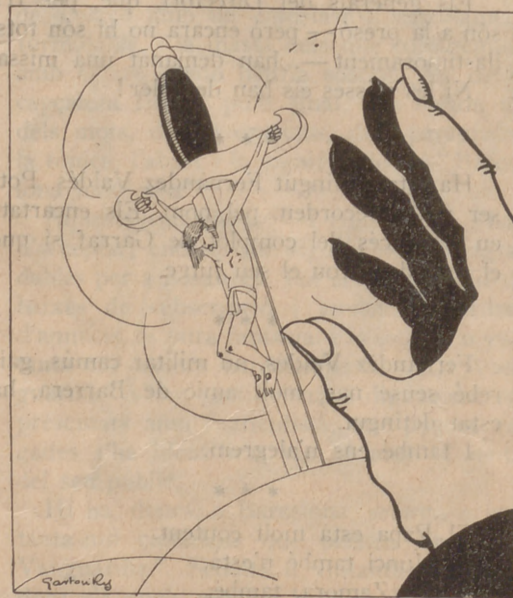
Fem una mica d'història.

A la Presó de Barcelona hi havia — hi són encara — més de dues dotzenes de presoners governatius, tots ells obrers, naturalment. Les gestions realitzades per aconseguir la seva alliberació per mitjans pacífics i de concòrdia, havien fracassat una i altra volta. Aquests presoners, que no havien comès altre delictes que professar unes idees més o menys extremistes, declararen la vaga de la fam.

Com és sabut, els Sindicats, fent-se'n solidaris, acordaren la vaga general de protesta contra els empresonaments governatius.

Ara bé. El germen de la pertorbació que tots lamentem, ¿s'ha de buscar en els efectes — la vaga —, o bé en les causes — les detencions governatives —? Creiem que la resposta és innecessària.

Però, per si encara hi ha algú que en dubti, li posarem de relleu un fet recentment succeït. A Madrid també hi havia presoners governatius; proletaris, és clar. Igualment amenaçaren amb la vaga de la fam per assolir la preuada llibertat. Els Sindi-

Contra aquesta mena de creus, i la mà inexorable del poble!

cats confederals de la Cort acordaren, també, solidaritzar-se amb els seus companys injustament empresonats.

I el Director General de Seguretat, senyor Galarza, potser amb millor visió dels moments que travessem, tal volta allionat per la dolorosa experiència de casa nostra, accedí a l'alliberació dels presoners. I no per això n'ha sofert el principi d'autoritat ni la integritat de la República.

¿Per què el senyor Anguera de Sojo no procedí tan assenyadament? ¿Hi ha algú que té interès d'enverinar els problemes obrers a Catalunya?... Potser En Maura podria respondre'ns...

Davant d'aquesta evidència, ens dol haver de criticar la incomprensió, la ceguera — car no volem suposar que hi hagi hagut mala fe —, dels senyors professionals de la política, i de tota la Premsa republicana.

A la vegada, volem advertir-los noblement que no és divorçant-se del poble, allunyant-se del proletariat, els qui tant l'adulen en període preelectoral, com consolidaran la jove República que tants d'esforços ens ha costat d'obrir-li camí.

Quant tants de miraments i sospitoses conxorxes s'observen amb la monàrquica clerecia; amb els cacics i ex-upetistes que arruïnaren i enviliren la Nació; quan tot això és ve observant després de cinc mesos de República, ¿no els sembla, senyors professionals de la política, senyors professionals de la Premsa acomodaticia, que ja seria hora de deixar de tractar sistemàticament com enemics els obrers, que tant han lluitat i sofert amb la monarquia, i encara sofreixen i hauran de lluitar amb la República?

PALMIRUS

Lenín, el gran apòstol

Lenín fou l'encarnació més pura de l'ànima revolucionària. Orador, estadista, imaginatiu i pràctic a la vegada, home d'acció, optimista com quasi tots els grans estimats del poble, tingué el do de portar al cervell del poble rus, comprimides les més tortuoses concepcions de Marx i Lassalle. En assolir el poder després del triomf, qualsevol altre home s'hauria anul·lat davant la gegantesca tasca d'imposar una doctrina que devia arrencar de soca i arrel les institucions del país i la mentalitat del poble. Ell empenyé l'aspere i dur camí amb una serenitat, amb una confiança, amb una disciplina impertorbables.

¿Fracassà l'aplicació de teories, s'acumularen els enderrocs, gemegà el poble, es feren afusellaments en tot moment, la fam s'apoderà d'ells? Cap cosa no li va fer por; jamai girà la vista enrera. "Estem ensenyant als pobles el camí que pot portar-los a una existència digna d'ésser viscuda — diu —; l'Estat és una màquina per al domini d'una classe damunt dels altres" — continua — Segueix endavant, amb una obstinada resolució." Cínic i oportunista, sols el seu prestigi el salvà del descrèdit, quan contradeïa la pròpia doctrina, per salvar el poder vacil·lant. Mort en plena lluita, desconex el caos que han portat les seves teories.

El seu nom ha estat enlairat com un símbol: pare del poble, creador del proletarisme. El seu retrat no falta ni en la més llunyana masia. Infinitat d'institucions recullen, analitzen i consulten els seus formosos escrits i guarden el foc sagrat de les seves ensenyances. Els seus discursos són el nou Evangeli. Museus, carrers, institucions, negocis, un dia de la setmana, i, en fi, tot el susceptible de suportar un substantiu, porta el nom de Lenín.

La mort de Jesús

—Abans el crucificaren els jueus. Avui el cremarien els Segura, els Mugica i els cavernícoles de Navarra!

La història dirà, en el seu temps, si la gloriificació d'aquest apòstol, autor, director, actor de la transformació econòmica i social més ràpida i més fantàstica que registren els segles, fou digna i merescuda, o si la seva obra, com la jutgem avui, fou utòpica i nefasta per la humanitat.

LLUÍS ALBI VIDAL

ODENA

Com tots els pobles de Catalunya, el dia 2 d'agost, el nostre poble, una majoria grandiosa, va donar el seu vot de confiança a favor de l'Estatut.

Però no tots els ciutadans d'aquest poble varen donar el seu "sí"; hi va haver una minoria molt petita, formada per cacics i reaccionaris, que en aquesta data tan solemne, que potser no podem contemplar mai més, es varen negar, com a mals catalans, a dipositar dins l'urna aquest tan històric "sí". Pel seu parer, això de l'Estatut és una cosa que sols ho demanen tres o quatre eixelebrats.

Aquests homes que, al costat d'un Vidal i Guardiola i a les ordres d'un senyor Cambó, ens feien veure, temps enrera, que de catalanistes ho eren molt, quan ha arribat l'hora de fer prevaler aquest catalanisme, s'han trobat, els pobres homes, que no han pogut treure el rovell que dintre seu portaven.

Odenencs, ara és l'hora que vos doneu compte que tots aquells que des de les esparidenyes fins la corbata portaven el llacet català, i que quan arribava el seu patró Sant Antoni dels Rucs, el vestien amb domàs barat, no ho feien per honorar i homenatjar la nostra senyera, ans bé ho feien per trepitjar-la i maltractar-la. Per tant, si sou homes liberals que sentiu, dins el vostre cor, les llibertats d'una Catalunya lliure, marxeu del seu costat i no hi poseu mai confiança, perquè amb les seves urpes de reaccionaris, cànquies i mals catalans, vos podrien trair el vostre gloriós ideal de Catalunya i República.

I. E.

El Nunci ha conferenciat amb Alcalà Zamora. Això és una amenaça terrible per a la llibertat de les nostres consciències, i el símptoma d'aquest mal és que els ministres no poden, o no volen, prescindir de Monsenyor Tedeschini en els seus afers.

Imp. "L'Esquella" i "La Campana", Om. 8